

на черкова. Това бѣше законъ неотмѣнимъ. Нарушението му донасяше буря на кжщата. Прѣвъ едни велики пости той поржча на Кира да иде да се исповѣдва, понеже на сутринъта щѣше да се комква. Киро се върнѣж скоро скоро отъ черква.

Той не бѣше нито помирисалъ поца.

— Исповѣда ли се? попита баща му недо-
вѣрчиво.

— Исповѣдахъ се, отговори синътъ.

— При кой попъ?

Киро се смути, но отговори самоувѣренно:

— При попъ Еня.

Той излъга, защото попъ Еню бѣше младъ попъ и не исповѣдваше.

Марко усѣти тозъ часъ лѣжката, скокнѣж сърдито, улови сина си за ухото и го изведе така на улицата. Послѣ го потири до черквата, дѣто го прѣдаде на исповѣдникътъ попъ Ставря съ думитѣ: отче духовниче, исповѣдай това магаре! И самъ чакѣ въ единъ тронъ дорѣ траж исповѣдѣта.

Още по-строга се отнасяше къмъ ония, които изоставяхъ училището. Самъ осталъ простъ, Марко обичаше учението и ученитѣ. Той бѣше отъ реда на ония родолюбци, жѣдни ревнители на новото умствено движение, съ грижитѣ на които, въ кжсо време, България биде засѣяна съ училища. Той имаше доста мжгляво понятие за практическата облага, която можеше знанието да донесе на тоя народъ отъ земледѣлци, занаятчии и търговци. Марко гледаше угрижено какъ животътъ не даваше ни работа ни хлѣбъ на ония, които излазяхъ отъ училище. Но той чувствуваше, съ сърдцето разбираше, че въ науката се крие нѣкаква тайнственна сила, която ще промѣни свѣта. Той вѣрваше въ науката, както вѣрваше въ Бога, безъ